Grey Scale #13
R G B WH GR BL C M Y K
A 1 2 3 4 5 6 M 8 9 10 11 12 13 14 15 B 17 18 19
DANES-PICTA.COM

15

AKADEMIA SZTABU GENERALNEGO
im. Generała Broni Karola Świerczewskiego

KATEDRA WOJSK RAKIETOWYCH I ARTYLERII

DO UŻYTKU SŁUŻBOWEGO
TAJNE
Egz. Nr 2

płk dr K. GOCYŁA

UŻYCIE DYWIZJONU RAKIET TAKTYCZNYCH I ARTYLERII W NATARCIU DYWIZJI

Konspekt wykładu

BIBLIOTEKA SZTABU GENERALNEGO 021742 Nr ewid. WOJSK POLSKICH
Mat. 039199
ARCHIWUM BIBLIOTEKI SZKOLENIOWEJ AKADEMII SZTABU GENERALNEGO im. gen. broni K. Świerczewskiego Nr 039199

WARSZAWA SIERPIEŃ 1973

Colour Chart #13
Blue Cyan Green Yellow Red Magenta White 3/Color Black
Inches Centimetres
DANES-PICTA.COM

15

AKADEMIA SZTABU GENERALNEGO
im. Generała Broni Karola Świerczewskiego

KATEDRA WOJSK RAKIETOWYCH I ARTYLERII

DO UŻYTKU SŁUŻBOWEGO

TAJNE

Egz. Nr 2

płk dr K. GOCYŁA

UŻYCIE DYWIZJONU RAKIET TAKTYCZNYCH I ARTYLERII W NATARCIU DYWIZJI

Konspekt wykładu

BIBLIOTEKA SZKOLENIOWA DYW. ASS. IM. GEN. BR. K. ŚWIERCZEWSKIEGO
021742
Nr ewid.

Mak.

039199

ARCHIWUM
BIBLIOTEKI SZKOLENIOW
AKADEMII SZTABU GENERALNEGO
im. gen. broni K. Świerczewskiego
Nr 039199

WARSZAWA SIERPIEŃ 1973

A K A D E M I A S Z T A B U G E N E R A L N E G O
im. gen. broni K. Świerczewskiego

KATEDRA WOJSK RAKIETOWYCH I ARTYLERII

DO UŻYTKU SŁUŻBOWEGO

TAJNE

Egz.nr... 2

"ZATWIERDZAM"
SZEF KATEDRY WRiA

gen.bryg.dr Czesław DĘGA

9 mekl. pd 12657/7

Płk dr K. GOCYŁA

UŻYCIE DYWIZJONU RAKIET TAKTYCZNYCH I ARTYLERII W NATARCIU DYWIZJI

/konspekt wykładu/

BIBLIOTEKA SZKOLENIOWA AON IM. GEN. BRONI K. ŚWIERCZEWSKIEGO
Nr ewid. 021742

WARSZAWA sierpień 1973 r.

ARCHIWUM BIBLIOTEKI SZKOLENIOWEJ AKADEMII SZTABU GENERALNEGO im. gen. broni K. Świerczewskiego
Nr 039199

TREŚĆ WYKŁADU

1. Zasady ogólne:
   - rola i ogólne zadania drt i artylerii w walce ;
   - ogólny zakres zadań OPN.
2. Możliwości bojowe artylerii dywizji:
   - wzmocnienie dywizji, wymagane gęstości dział na 1 km ;
   - możliwości ogniowe;
   - podział artylerii.
3. Ogniowe przygotowanie i wsparcie natarcia:
   - metody obliczania czasu trwania OPN;
   - układ OPN, zasady zwalczania artylerii w OPN;
   - metody OWN na głębokość obrony bp, ogólne zadania OWN.
4. Rozwinięcie drt i artylerii, przesunięcia w toku natarcia:
   - rozwinięcie drt i artylerii;
   - przesunięcia drt i artylerii w toku natarcia.

1. ZASADY OGÓLNE

Powodzenie DZ/DPanc/ w natarciu zależy głównie od siły wykonania i sposobu wykorzystania uderzeń ogniowych na zgrupowanie wojsk nieprzyjaciela.

Przed przejściem wojsk do natarcia i w toku natarcia drt wykonuje uderzenia jądrowe i chemiczne w celu zniszczenia broni masowego rażenia i rozbicia głównego zgrupowania nieprzyjaciela na kierunku głównego uderzenia nacierających wojsk.

W celu obezwładnienia i zniszczenia nieprzyjaciela nie porażonego bronią jądrową na przednim skraju i w głębokości taktycznej przed przejściem do natarcia wykonuje się ogniowe przygotowanie, a w toku natarcia - ogniowe wsparcie nacierających wojsk z zastosowaniem amunicji zwykłej i chemicznej.

Użycie drt i artylerii w walce warunkowane jest sposobem przejścia dywizji do natarcia oraz jej miejscem i rolą w operacji frontowej armii.

Podczas natarcia z marszu w okresie wejścia do walki dywizji nie ma możliwości użycia artylerii batalionowej i części artylerii pułkowej, są natomiast możliwości wykorzystania artylerii oddziałów będących w styczności z nieprzyjacielem.

Jeżeli dywizja naciera z rejonu wyjściowego położonego w bezpośredniej styczności z nieprzyjacielem, wówczas może być użyta w zasadzie całość artylerii pułkowej i batalionowej - z wyjątkiem artylerii drugich rzutów.

Ogólnie zakres zadań wykonywanych przez artylerię w warunkach prowadzenia działań z użyciem broni jądrowej jest mniejszy niż w działaniach konwencjonalnych. Część bowiem zadań wykonuje drt, niszcząc:

- taktyczne środki napadu jądrowego na stanowiskach startowych /ogniowych/, w rejonach ześrodkowania i w marszu;
- siły żywe i środki ogniowe w rejonach ześrodkowania i w punktach oporu;
- odwody /szczególnie czołgi w rejonach ześrodkowania i w czasie rozwijania ich do walki/,
- artylerię;

- stanowiska dowodzenia i
- inne ważne obiekty nie niszczone przez środki rażenia wyższego szczebla.

Niezależnie jednak od stosowania lub niestosowania broni jądrowej artyleria, szczególnie na szczeblu oddziałów i związków taktycznych, spełnia rolę poważnej siły ogniowej nacierających wojsk. Jej ogniem:

- niszczy się środki napadu jądrowego nieprzyjaciela i
- obezwładnia jego siły żywe, środki ogniowe i sprzęt bojowy, nawet okopane i ukryte w schronach bojowych czy wozach pancernych.

Najwięcej zadań ma artyleria podczas wprowadzania dywizji do walki i przełamywania obrony na głębokość brygad pierwszego rzutu nieprzyjaciela. Zadania te realizuje w czasie OPN i OWN, szczególnie w początkowej jego fazie.

W ramach OPN podczas przełamywania obrony nieprzyjaciela artyleria obezwładnia:

- siły i środki batalionów pierwszego rzutu;
- plutony moździerzy, baterie /plutony/ artylerii, stacje radiolokacyjne, baterie artylerii przeciwlotniczej;
- stanowiska dowodzenia brygad i batalionów, PO, pojedyncze środki ogniowe i inne cele.

Powodzenie natarcia zależy głównie od skutecznego obezwładnienia /zniszczenia/ nieprzyjaciela, na co potrzeba odpowiedniej ilości artylerii. Doświadczenia wskazują, że do przełamania kilometrowego odcinka obrony zorganizowanej potrzeba średnio 80-120 dział i moździerzy. Wynika to z konieczności obezwładnienia nieprzyjaciela nie tylko na odcinku przełamania dywizji, lecz i na skrzydłach.
I tak: broń piechoty /punkty oporu/ należy obezwładniać na skrzydłach na szerokość 1 km w obydwie strony, środki przeciwpancerne 2-3 km, moździerze 2-4 km, artylerię 6-8 km. Jeśli odcinek przełamania dywizji wynosi 4 km, to środki ogniowe piechoty należy obezwładniać na szerokości 6 km, środki przeciwpancerne 8-10 km, moździerze 8-12 km, baterie artylerii 16-20 km.

W okresie planowania działań często brak będzie dokładnych danych o ugrupowaniu nieprzyjaciela, w tym o ilości i położeniu poszczególnych obiektów. Dlatego ilość artylerii potrzebną na 1 km odcinka przełamania, a stąd i szerokość samego odcinka przełamania, określa się zakładając typowe ugrupowanie sił nieprzyjaciela.

Przykładowe obliczenie potrzeb artylerii w najniekorzytniejszych warunkach przełamania obrony zawczasu zorganizowanej wojsk armii NRF /odcinek przełamania 4 km/ podano w tabeli 1. Liczba celów przyjmowanych w pierwszej /I/ grupie zależy od miejca położenia odcinka przełamania:

a/ jeżeli odcinek przełamania wyznaczono w środku pasa obrony brygady, to przyjmuje się 80-100% spodziewanych celów;

b/ jeśli na stykach brygad /batalionów/, to przyjmuje się 60-70% spodziewanych celów.

Jeśli w OPN przewiduje się wykonanie uderzeń jądrowych oraz udział lotnictwa, wówczas odpowiednio zmniejsza się zakres zadań dla artylerii, a tym samym i liczbę dział na 1 km odcinka przełamania.

Potrzeby artylerii przy przełamywaniu zawczasu zorganizowanej obrony wojsk NRF na odcinku 4 km /normy am.dla 122 mm H/.

Grupy celów	Nazwa celu	Norma na jeden cel		Ilość celów	Obezwładni		Gęst. obezwł.	Potrzeby	
		dział	am. /w szt./		lotn.	art.		dział	am. /w szt./
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
	Wyrzutnia poc.rak."HJ"	12	260 xx/	2	2	-	-	-	-
	Bateria art.203,2mm H	18	930 xx/	1	-	1	1,0	18	930
x/	Bateria art.175mm A	12	310	1-2	1-2	-	-	-	-
I	Bateria art.155mm H	12	380	4-6	-	4-6	1,0	48-72	1520-2280
	Pluton art.plot	9	250	4-6	-	4-6	1,0	36-54	1000-1500
	Pluton moźdz.120mm samob	12	430	4	-	4	1,0	48	1720
	Bateria 110mm wyrzutni	12	400	2	-	2	1,0	24	800
	Razem:			18-23	3-4	15-19		174-216	5970-7230

x/ Jeżeli brak jest dostatecznej ilości artylerii, wówczas część celów z grupy I i II przenosi się do grupy III.

xx/ Normy na zniszczenie celu.

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
	Plut.punkty op.komp.I rz.	15	750	5-6	-	5-6	1,0 xxx/	75-90	3250-4500
	" " " na skrzydł.	12	750	2	-	2	0,7	24	1050
	" " " II rz.	12	750	2-3	-	2-3	0,7	24-36	1050-1575
II	SD bpz	6	300	1-2	-	1-2	1,0	6-12	300-600
	SD BZ	15	750	1	1	-	-	-	-
	Stacje r/lok.	6	160	4	-	4	1,0	24	640
	Pojedyncze cele	3	60	15	-	15	1,0	45	900
	Razem:							194-231	7290-9265
	Odwód BZ w rej.ześr.								
III	- kcz	-	2250	2	1	1	1,0	-	2250
	- kp	-	2250	1	-	1	1,0	-	2250
	Ogółem potrzeba/dział do jednoczesnego wykonania zadań I i II grupy celów/:							368-447	17760-20995

xxx/ Przy szczególnie silnej obronie nieprzyjaciela gęstość obezwładnienia zwiększa się do 1,3 normy.

2. Możliwości bojowe artylerii dywizji

Dywizja zmechanizowana i pancerna dysponują następującą artylerią organiczną:

Kaliber	Dział do ognia pośredniego								Środków ppanc				Ogółem
	82 M	120 M	122 H	122 A	152 H	152 HA	BM	Razem	85 A	PPK	SPG-9	Razem	
DZ	27	27	54	6	12	-	18	144	18	36	18	72	216
DPanc	9	9	60	-	-	-	12	90	-	12	6	18	108

Dywizja w natarciu, zależnie od roli i miejsca w operacji armijnej, może otrzymać wzmocnienie od 1 do 4 dywizjonów artylerii z armijnej /frontowej/ brygady artylerii. Dywizja działająca na głównym kierunku uderzenia armii może otrzymać całą brygadę i wówczas będzie mieć 288 artyleryjskich środków ogniowych /216+72/- w DZ, lub 180 w DPanc. Dywizja działająca na pomocniczym kierunku może otrzymać 1-2 dywizjony artylerii lub nacierać bez wzmocnienia. Jeśli dywizja działa na kierunku zagrożenia pancernego, może ponadto być wzmocniona armijnym pułkiem artylerii przeciwpancernej /54 działa/, co razem stanowi 342 środki w DZ lub 234 w DPanc.

W warunkach natarcia dywizji z rejonów wyjściowych położonych w głębi, przy założeniu, że DZ w pierwszym rzucie ma dwa pułki zmechanizowane a DPanc - pułk zmechanizowany i pułk czołgów oraz, że wejście dywizji będą wspierały dwa dywizjony artylerii, artyleria pułku i artyleria dwóch batalionów wojsk będących w bezpośredniej styczności z przeciwnikiem. Przy takiej ilości artylerii gęstość na 1 km odcinka przełamania będzie wynosiła 78 dział w DZ i 68 dział w DPanc /licząc środki do strzelania ogniem pośrednim i na wprost/.

Podczas wejścia dywizji do walki z rejonu położonego w bezpośredniej styczności z nieprzyjacielem DZ uzyska 72 środki ogniowe na 1 km odcinka przełamania a DPanc 56.

W obydwu wypadkach możliwości artylerii w ogniowym zabezpieczeniu wejścia do bitwy dywizji są niewystarczające. Dlatego trzeba angażować artylerię dywizji drugiego rzutu armii /jeżeli są dogodne warunki do przegrupowania jej na

kierunek dywizji wchodzącej do walki/, większą liczbę lotnictwa i ewentualnie przenieść część celów z grupy I i II do grupy III.

Możliwości ogniowe drt i artylerii oblicza szef artylerii dywizji w celu porównania ich z zadaniami i prawidłowego podziału celów do zwalczania między oddziały i pododdziały artylerii. Oblicza się je na podstawie ilości i mocy przydzielonych ładunków jądrowych, ładunków specjalnych oraz ilości amunicji artyleryjskiej.

DZ/DPanc/ w natarciu może otrzymać na dzień walki 3-6 i więcej rakiet z ładunkiem jądrowym i podobną ilość z ładunkiem specjalnym.

Przydzielonymi dywizji rakietami można obezwładnić do 3-4 batalionów piechoty lub 2-3 bataliony czołgów albo zniszczyć 5-6 celów pojedynczych /SD, baterie HJ/.

Do kalkulacji operacyjnych przyjmuje się, że jednym uderzeniem jądrowym o średniej mocy wybuchu obezwładnia się jeden obiekt /np. batalion piechoty lub czołgów/. Równoważy to 6500 pocisków artyleryjskich /około 45 ha po 150 pocisków = = 6500 pocisków/.

Jednym ze sposobów obliczenia możliwości ogniowych artylerii jest zamiana przydzielonej amunicji w jednostkach ognia poszczególnych kalibrów na sztuki, a następnie podzielenie jej przez normę zużycia pocisków na 1 ha /obezwładnienie sił żywych ukrytych/.

W wyniku tych obliczeń otrzymuje się możliwości ogniowe danego kalibru dział w hektarach. Suma możliwości ogniowych poszczególnych kalibrów daje ogólne możliwości ogniowe artylerii dywizji.

N.

Przykładowe obliczenie możliwości ogniowych DZ/DPanc/ omówionym sposobem przedstawia poniższa tabelka.

Wyszczegól.	Ilość środków		Limit am.na dzień walki		Ilość am.na dzień w szt.		Norma poc.na 1 ha /szt./	Możliw.ogn. w ha	
	DPanc	DZ	jo	szt.	DPanc	DZ		DPanc	DZ
82 mm M	9	27	1,2	144	1296	3888	300	4,3	13,0
120 mm M	9	27	1,2	96	864	2592	140	6,2	18,5
122 mm H	60	54	1,8	144	8640	7776	150	57,6	51,8
122 mm A	18	24	1,8	144	2592	3456	150	17,3	23,0
152 mm H	-	12	1,8	108	-	1296	90	-	14,4
152 mm HA	54	54	1,8	108	5832	5832	90	64,8	64,8
BM	12	18	1,6	128	2304	2304	170/ /120	19,2	13,5
				Ogólne możliwości				169,4	199,0

Drugi sposób obliczania możliwości ogniowych to podzielenie ilości amunicji wszystkich kalibrów w sztukach przez średnią ilość amunicji potrzebnej do obezwładnienia celu o charakterze typowego obiektu, jak batalion, kompania, plutonowy punkt oporu, bateria artylerii itd.

Za średnią ilość amunicji potrzebną do obezwładnienia danego obiektu można wziąć w tym wypadku normę amunicji 122 mm H. Np. dla obezwładnienia baterii artylerii holowanej 220 poc., baterii opancerzonej, samobieżnej /typu M-109/ - 380 poc./, kompanii piechoty w obronie - 3000 poc./4 pl. x 5 ha x 150 poc. = 3000 poc./itd. /Normy pocisków zawiera J.K.O.Art.Naz.cz.I /pf 11334 oraz podręcznik " Zwalczanie Artylerii" - pf 16063/.

Obliczając tym sposobem możliwości ogniowe dochodzimy do wniosku, że do obezwładnienia:

- bp NRF lub USA potrzeba 9.000 poc.
- bp WB " 11.000 poc.
- bcz/pcz/ " 8.000 poc.
- DZ USA i DPanc NRF potrzeba 105.000 poc.
- DPanc USA/DZmot,DZmech i DPG NRF/ 115.000 poc.
- Dywizja WB 135.000 poc.

Podane możliwości uwzględniają 100% gęstość obezwładnienia, jednak zależnie od sytuacji może być ona większa lub mniejsza, a stąd i możliwości ogniowe mogą być większe lub mniejsze.

Możliwości ogniowe na okres OPN i OWN oblicza się analogicznie, wychodząc z ilości amunicji wydzielonej na OPN i OWN.

Cele pojedyncze w OPN niszczy się strzelaniem na wprost używając 85 mm armat przeciwpancernych, granatników przeciwpancernych SPG-9, PPK i czołgów. Stosunek ilości środków ogniowych wydzielonych do strzelania do przewidywanych na danym odcinku celów /głównie środków przeciwpancernych/ powinien się kształtować jak 1,5-2 do 1.

Jeżeli na 2-3 kilometrowym odcinku obrony batalionu zmechanizowanego są 24 środki przeciwpancerne do zniszczenia ogniem na wprost, wówczas potrzeba użyć 36-48 środków własnych.

Podział artylerii w dywizji zależy od wzmocnienia uzyskanego z armii. Niezależnie od tego zawsze należy dążyć do zaspokojenia potrzeb pułku /pułków/ działającego na kierunku głównego uderzenia dywizji, a w następnej kolejności - potrzeb dywizji i pozostałych pułków. Do pułków przydziela się w zasadzie artylerię dywizyjną.

Pułkowi działającemu na kierunku głównego uderzenia dywizji w miarę możliwości przydziela się do 2-3 dywizjonów artylerii, co pozwala mu obezwładnić doraźnie zorganizowaną obronę batalionu.

Pułkom działającym na mniej ważnych kierunkach przydziela się po dywizjonie artylerii.

Pułk drugiego rzutu dywizji może otrzymać 1-2 dywizjony artylerii z chwilą wejścia do walki.

W dyspozycji dowódcy dywizji pozostawia się artylerię zdolną do zwalczania środków napadu jądrowego, artylerii, moździerzy i innych ważniejszych obiektów. Ponadto powinna ona być w stanie wesprzeć działanie pułku na kierunku głównego uderzenia dywizji. Do tych zadań trzeba w dywizji wydzielić 2-4 dywizjony artylerii.

W dyspozycji dowódcy DZ pozostawia się dywizjon artylerii przeciwpancernej jako odwód przeciwpancerny. Jeżeli dywizja otrzyma jako wzmocnienie pułk artylerii przeciwpancernej, wówczas organiczny dywizjon można przydzielić pułkowi działającemu na kierunku największego zagrożenia pancernego, a z przydzielonego pułku zorganizować odwód przeciwpancerny dywizji.

3. Ogniowe przygotowanie i wsparcie natarcia

Ogniowe przygotowanie natarcia jest to zawczasu zaplanowany, przygotowany i zorganizowany system ognia artylerii i uderzeń lotnictwa, wykonany w określonym, z reguły krótkim, czasie na ugrupowanie bojowe broniącego się nieprzyjaciela, przy użyciu amunicji zwykłej i chemicznej, bezpośrednio przed przejściem wojsk do natarcia.

Celem OPN jest skuteczne obezwładnienie nieprzyjaciela na kierunku działania /odcinku przełamania/ dywizji i jego skrzydłach dla wywalczenia przewagi oraz stworzenia warunków prowadzenia ataku i rozwijania natarcia przez oddziały pierwszego rzutu dywizji.

Uderzenia jądrowe /chemiczne/ dywizjonu rakiet taktycznych mogą być wykonane przed OPN lub w czasie jego trwania.

W OPN artyleria obezwładnia /niszczy/ środki napadu jądrowego, artylerię i moździerze nieprzyjaciela, jego SD, siły żywe i środki ogniowe w punktach oporu kompanii pierwszego rzutu, niszczy ogniem na wprost pojedyncze cele.

Czas trwania i układ OPN ustala się na szczeblu armii lub dywizji. Zawsze należy dążyć, by czas trwania OPN był jak najkrótszy, lecz ogień maksymalnie natężony. Uniemożliwi to nieprzyjacielowi po ustaleniu kierunku głównego uderzenia dywizji, odtworzenie gotowości bojowej i manewr na zagrożony kierunek.

Aby obliczyć czas trwania OPN, należy określić:

a/ sumaryczne potrzeby amunicji artyleryjskiej w sztukach, niezbędnej do wykonania całego zakresu zadań przewidzianych dla artylerii na okres OPN, z uwzględnieniem wykonywanych uderzeń rakietowych i lotnictwa;

b/ ilość dział i moździerzy biorących udział w OPN;
c/ reżim ognia według czasu pierwszego lub drugiego /reżim ognia według czasu drugiego uwzględnia czas prowadzenia OWN metodą KZO lub WC/.

Czas trwania OPN można określić trzema sposobami:

1. Sposób uwzględnia reżim ognia tylko jednego kalibru 122 mm H.

   Np. 20790 poc : 216 dział = 96 poc./działo
   96 pocisków 122 mm H wystrzeli /na ład.2/ w ciągu 43 minut.
   Czas trwania OPN wynosi 43 minuty.

2. Sposób z uwzględnieniem reżimu ognia wszystkich kalibrów:

   Np. 20790 poc : 216 dział = 96 poc./działo
   82 mm M - 30 minut
   120 mm M - 45 minut
   122 mm H - 43 minut
   122 mm A - 45 minut
   152 mm H i HA - 56 minut
   BM-14 - 60 minut

   Razem = 279 min. : 6 = 46,5 = 47 minut.
   Czas trwania OPN wynosi 47 minut .

3. Sposób z uwzględnieniem współczynnika reżimu ognia każdego kalibru w stosunku do całości artylerii biorącej udział w OPN:

   Np. 20790 poc. : 216 dział = 96 poc./działo
   Współczynniki: 82 mm $\frac{6}{216}$ = 0,03
   120 mm $\frac{6}{216}$ = 0,03
   122 mmH $\frac{96}{216}$ = 0,44
   122 mmA $\frac{24}{216}$ = 0,11
   152 mmHiHA $\frac{68}{216}$ = 0,31
   BM $\frac{16}{216}$ = 0,08

82 mmM	- 30 min.	x 0,03	= 0,9 min.
120 mmM	- 45 min.	x 0,03	= 1,3 min.
122 mmH	- 43 min.	x 0,44	= 18,9 min.
122 mmA	- 45 min.	x 0,11	= 4,9 min.
152 mmH i HA	- 56 min.	x 0,31	= 17,4 min.
BM	- 60 min.	x 0,08	= 4,8 min.
		Razem :	= 48,2 minuty

Czas trwania OPN wynosi 48 minut.

Układ OPN może składać się z kilku nawał ogniowych. W zasadzie układ OPN przygotowuje się dla warunków bez użycia BMR. W wypadku natomiast jej stosowania, w planowanym układzie OPN wprowadza się poprawki przestrzegając ogólnej zasady, że: na wykonanie uderzenia jądrowego potrzeba około 5 minut, na rozstawienie przyrządów optycznych po wykonaniu uderzenia 3 minuty, czyli ogólny czas wynosi około 8-10 minut. Poprawiając układ OPN przed natarciem nie wolno zmieniać i przestawiać zadań oraz wykonawców.

Dążąc do uzyskania zaskoczenia umożliwiającego zadanie nieprzyjacielowi maksymalnych strat pierwszą nawałę ogniową wykonuje się na artylerię, w tym i środki obrony przeciwlotniczej oraz na plutonowe punkty oporu kompanii pierwszego rzutu. Podczas natarcia z rejonów wyjściowych położonych w głębi, początek nawały ogniowej na plutonowe punkty oporu nie musi być w tym samym czasie, co na artylerię. Jedna nawała ogniowa w OPN nie powinna trwać krócej niż 4 minuty i dłużej niż 15 minut. Ostatnią nawałę ogniową na plutonowe punkty oporu pierwszego rzutu należy skończyć nie później niż 2-4 minuty przed godziną "G".

Baterie samobieżnych dział i moździerzy obezwładnia się jedną nawałą ogniową na początku OPN, zużywając przy tym pełną normę amunicji. Jeżeli czas trwania OPN jest stosunkowo długi /więcej niż 30 minut/, to do baterii artylerii samobieżnej należy planować powtórną nawałę ogniową na końcu OPN, przewidując na jej wykonanie dodatkowe zużycie pocisków/niezależnie od normy pocisków zużytej w pierwszej nawale/. Jednakże nawałę tę wykonuje się tylko wtedy, gdy potwierdzą się wiadomości o połączeniu baterii nieprzyjaciela na poprzednich miejscach.

Jeżeli na artylerię nieprzyjaciela /artylerię holowaną/ w czasie OPN planuje się dwie nawały ogniowe, a odstęp między nimi wynosi 20 i więcej minut, wówczas między nimi wykonuje się dozorowanie ogniowe. Ostatnią nawałę ogniową, tzw. przykrywającą wykonuje się wówczas na artylerię nieprzyjaciela.

W OWN artyleria obezwładnia obronę nieprzyjaciela na głębokość ugrupowania batalionów pierwszego rzutu, a więc strefy o największym nasyceniu środkami przeciwpancernymi.

Sposób OWN zależy przede wszystkim od charakteru obrony nieprzyjaciela, ilości i jakości wykonanych uderzeń jądrowych oraz stanu artylerii i amunicji.

Jeżeli na danym kierunku natarcia obronę nieprzyjaciela niedostatecznie obezwładniono bronią jądrową lub jej w ogóle nie użyto, mając dostateczną ilość amunicji i artylerii, OWN można prowadzić metodą KZO lub WO na głębokość ugrupowania batalionów pierwszego rzutu. Na dalszą głębokość - metodą pojedynczych ześrodkowań ogniowych. W innych wypadkach OWN można prowadzić metodą ześrodkowań ogniowych /ZO/ i ogniem do celów pojedynczych.

OWN metodą KZO stosuje się w razie dobrego rozpoznania struktury obrony nieprzyjaciela na głębokość batalionów pierwszego rzutu. Gdy struktury obrony nieprzyjaciela, a zwłaszcza jego systemu rozbudowy inżynieryjnej dobrze nie rozpoznano, wówczas wsparcie ogniowe prowadzi się metodą wału ogniowego. Podwójne KZO i podwójny WO stosuje się tylko w tym wypadku, gdy mamy dostateczną ilość artylerii i amunicji, w warunkach niestosowania BMR.

W okresie OWN drt i artyleria we współdziałaniu z lotnictwem obezwładniają /niszczą/ taktyczne środki napadu jądrowego nieprzyjaciela, artylerię i środki obrony przeciwlotniczej, wzbraniają manewr i podejście jego odwodów, obezwładniają punkty oporu przeciwnika na kierunkach natarcia pododdziałów i ciągle towarzyszą im ogniem, wspierają walkę oddziałów /pododdziałów/ odpierających kontrataki /przeciwuderzenia/ odwodów przeciwnika, wspierają wprowadzenie do walki drugich rzutów dywizji, dezorganizują dowodzenie, zabezpieczają przelot i działanie desantów powietrznych oraz wykonują inne zadania wynikające z sytuacji operacyjno-taktycznej.

Jeżeli przeciwnik wykorzystał drugie rzuty do obsadzenia przygotowanych rubieży obronnych, drt wykonuje uderzenia jądrowe na środki przenoszenia broni jądrowej oraz na odwody.

Artyleria zaś przy podchodzeniu czołowych oddziałów wykonuje krótką nawałę ogniową do punktów oporu, rejonów ześrodkowania odwodów przeciwpancernych batalionów, baterii artylerii, SD i stacji radiolokacyjnych. Pod osłoną ognia artylerii część czołgów zajmuje SO do strzelania na wprost w odległości 500-700 m od przedniego skraju obrony nieprzyjaciela, natomiast pozostałe oddziały zbliżają się do przedniego skraju obrony. Pod koniec nawały ogniowej czołgi /artyleria/ rozpoczynają strzelanie na wprost do środków przeciwpancernych /ogniowych/ i prowadzą go do chwili włamania się w obronę pododdziałów czołowych. Artyleria prowadzi ogień do baterii artylerii przeciwnika.

W czasie wprowadzania do walki drugiego rzutu dywizji można wykonać krótką lecz silną nawałę ogniową, skierowaną na wojska i środki ogniowe a szczególnie przeciwpancerne i baterie artylerii nieprzyjaciela. Najlepiej rozpoczynać ją z chwilą podejścia drugiego rzutu dywizji na odległość 2-3 km od linii styczności wojsk w celu utrudnienia prowadzenia ognia środkom przeciwpancernym.
Artylerię nieprzyjaciela można obezwładniać, gdy wprowadzany pułk jest w znacznie większej odległości. Natarcie pułku drugiego rzutu dywizji najczęściej wspiera się ześrodkowaniami ognia i ogniem z obserwacji. W razie wprowadzania pułku drugiego rzutu dywizji w lukę ugrupowania bojowego nieprzyjaciela wsparcie ogniowe można ograniczyć do obezwładnienia artylerii i zabezpieczenia jego skrzydeł.

4. Rozwinięcie drt i artylerii, przesunięcia w toku natarcia

Podczas natarcia dywizji z rejonu wyjściowego położonego w głębi zawczasu wybiera się, rozpoznaje i w miarę możliwości przygotowuje rejony stanowisk startowych /ogniowych/, miejsca stanowisk dowodzenia /dowódczo-obserwacyjnych/ i punktów obserwacyjnych oraz drogi marszu do nich.

Drt dywizji z rejonu wyjściowego wyrusza do rejonu SS z takim wyliczeniem, aby osiągnąć gotowość do wykonania uderzeń jądrowych /chemicznych/ w czasie, gdy pułki pierwszego rzutu dywizji wchodzą w zasięg taktycznych środków napadu

jądrowego nieprzyjaciela /25-30 km od przedniego skraju/ lub w innym czasie, ustalonym przez sztab armii.

Artyleria zajmuje ugrupowanie bojowe w czasie zapewniającym osiągnięcie gotowości do wykonania OPN /średnio 1-1-5 godziny przed jego rozpoczęciem/. Najpierw wprowadza się do rejonu SO DGA w celu osiągnięcia przez nią gotowości do zwalczania taktycznych środków napadu jądrowego i artylerii nieprzyjaciela oraz artylerię przeciwpancerną /OPpanc/ w celu zabezpieczenia rozwinięcia artylerii, a następnie wojsk do natarcia. Pozostała artyleria rozwija się równolegle z DGA lub po jej rozwinięciu.

Działa, czołgi i pododdziały PPK wyznaczone do strzelania na wprost w czasie OPN zajmują przygotowane stanowiska ogniowe tuż przed rozpoczęciem OPN lub w toku jego trwania /w czasie pierwszej nawały ogniowej/.

Artyleria batalionowa pułków pierwszego rzutu zazwyczaj nie rozwija się wcześniej i nie bierze udziału w OPN. Maszeruje ona na czołach kolumn batalionów i zajmuje SO z marszu po wejściu batalionów do walki.

Podczas gdy dywizja przechodzi do natarcia z podstaw wyjściowych położonych w bezpośredniej styczności z nieprzyjacielem, drt i artyleria mogą być przegrupowane jednocześnie z przegrupowaniem oddziałów dywizji lub nieco wcześniej. Przegrupowanie i zajęcie stanowisk może odbywać się w ciągu jednej lub dwóch nocy.
W pierwszej kolejności zajmują stanowiska drt i DGA w celu uzyskania gotowości do niszczenia taktycznych środków napadu jądrowego, obezwładnienia artylerii, stacji radiolokacyjnych i stanowisk dowodzenia. Równolegle z drt i artylerią rozwija się /przegrupowuje się/ część środków przeciwpancernych na wypadek konieczności odparcia ataku nieprzyjaciela.

Artylerię i drt rozmieszcza się w odległości od rubieży styczności z nieprzyjacielem, umożliwiających wykonanie uderzeń ogniowych na wszystkie zasadnicze siły i środki nieprzyjaciela rozmieszczone na kierunku natarcia dywizji.

Do nowego rejonu stanowisk startowych w toku natarcia dywizjon można przesuwać kolejno bateriami, częściami /najpierw jedna - dwie baterie a następnie pozostały skład dywizjonu/ lub całością. W każdym wypadku należy zapewnić nieustanną gotowość baterii startowych do wykonania uderzeń. Z zasady drt/R-70/ może przesuwać się raz na dobę.

Przesunięcia artylerii organizuje się tak, by zapewnić ciągłe współdziałanie artylerii z nacierającymi oddziałami, a większa jej część mogła wspierać nacierające wojska w najważniejszych okresach walki.

PGA przesuwa się częściami lub w pełnym składzie, a DGA z zasady kolejno dywizjonami w ścisłym powiązaniu z przesunięciem drt.

OPpanc dywizji rozpoczyna przesunięcie po opanowaniu przez nacierające oddziały rejonów obrony batalionów pierwszego rzutu, a OPpanc pułku po opanowaniu kompanijnych punktów oporu. Odwody przeciwpancerne przesuwają się w całości na wskazanym kierunku za pułkami /batalionami/ pierwszego rzutu do kolejnych pośrednich rejonów ześrodkowania w gotowości do zajęcia rubieży ogniowych.

OPRACOWAŁ :

płk dr K. GOCYŁA

Wydrukowano w 10 egz.
Egz. nr 1-10 B.T.
Wyk.płk Gocyła
Druk.Cz.B.dn.17.08.1973r.
Nr ks.01406/02579/WW
Kor. J.S.

021742
039199